

Po škole 2010 – stanoviště 4

Kód stanoviště: mimino

Na tomto stanovišti si od organizátora vezměte karty.

Uprostřed travnaté plochy stála bříza. Ve vadnoucím světle oblohy a záři svítlen vypadala velká a zářivá, jako odraz ještě mnohem většího a důležitějšího stromu. Vzpomněl jsem si na severské báje o mytickém stromu, který drží celý svět. . .

„Každý osamělý strom je jistým způsobem stabilní místo,“ poznamenal Křížový J. Už jsem se naučil své podivné společníky dokonale rozeznat i přes celkem stejné oblečení. Křížový J vypadal starší, aspoň podle očí. Možná sem spadl už dřív a bloudí už dlouho. . . „Osamělý strom se udrží právě jen na takovém místě.“

Došli jsme až ke stromu. Na okamžik jsem měl podivný pocit, že tu nejsme sami – jako by se po celé planině scházely skupinky nám podobných, možná nás samotných. . .

„Trhliny,“ poznamenal Srdcový J. „Cítím je.“

„Ano, ale slabé. Vždycky jsou kolem kořenů osamělého stromu. Můžeme tady zkusit karty.“

Srdcový J rozdal karty z pokusného balíčku a tentokrát i mně. Obrázky na mě potměšile zamrkaly.

„Co to vlastně hraje?“

„Pravda,“ kývl Srdcový J. „Co se dá hrát v pěti?“

Větve břízy nad námi bíle zářily. Karty si vyměnily pozice. Všechny balíčky se najednou – přísahal bych – samy od sebe děsivou rychlostí zamíchaly.

Necítil jsem žádný pohyb, jen se změnily obrázky na kartách. „Viděli jste to taky?“

Bílé a černé skvrny na bříze se přesunuly také. Jako by se strom najednou přeskládal jako hlavolam, či modlitební mlýnek složený z několika částí. Aniž bych zaznamenal nějaký pohyb, celá rovinka se změnila. Najednou přímo od břízy vedla zřetelná cesta napříč planinou někam jinam.

„Jak se zdá, tak hraje v šesti s vesmírem,“ zamumlal jsem.

Srdcový J se na mě tiše podíval a poněkud pochmurně přikývl.